

Entrevista Dúo Dinámico Manuel de la Calva i Ramón Arcusa actuaran diumenge vinent a l'Auditori de Girona, dins la gira del 60è aniversari del seu primer disc

“Ara fa 60 anys vam ser pioners sense saber-ho”

Xavier Castellón
GIRONA

A bans que els Beatles i els Rolling Stones, ja existia el Dúo Dinámico. L'històric duet barceloní continua molt actiu i porta a terme una gira de celebració del 60è aniversari del seu primer disc, un EP amb quatre cançons –entre les quals destacava *Recordándote*– publicat el 1959. Manuel de la Calva i Ramón Arcusa, el Dúo Dinámico, actuaran diumenge vinent, 30 de juny, a l'Auditori de Girona (20 h, de 32 a 66 euros), en un concert organitzat per la promotora White & Bright en què no faltaran els seus clàssics eterns: *Quince años tiene mi amor*, *Perdóname*, *Esos ojitos negros*, *Resistiré...* Parlem amb Ramón Arcusa, que volia aprofitar la visita a Girona per anar a sopar dissabte a la nit a El Cellar de Can Roca. “No hi ha taules disponibles fins a l'any vinent”, diu, afligit.

Quina és la fórmula per mantenir-se junts i actius 60 anys?

No hi ha fórmula. Primer vam celebrar els 25 anys i ja pensàvem que duràvem massa. Després, els 50 anys, les noces d'or, i ara els 60. Com mostrem en el vídeo que obre els concerts d'aquesta gira per fer caliu, vam començar el mateix any que el Seat 600 es van convertir en un fenomen social, que Franco es va reunir amb Eisenhower i Castro i el Che entraven a l'Havana. Nosaltres vam ser pioners gairebé sense saber-ho. Bé, alguna cosa sí que sabíem [riu].

Quan us va conèixer treballàveu en un altre sector, no?

Sí, a la fàbrica Elizalde, que feia motors per als cotxes Hispano-Suiza i per a avions. En aquell moment, per a nosaltres qualsevol cosa era millor que fitxar a la fàbrica a dos quarts de vuit del matí. Imaginar que podríem dedicar-nos un any a cantar ja era un somni! Jo sabia que Manolo cantava en un club de jazz que hi havia a la cruïlla de Muntaner i Travessera de Gràcia. Jo can-

Manuel de la Calva i Ramón Arcusa, el Dúo Dinámico, en una imatge recent ■ WWW.DUODINAMICO.COM

tava jotes, perquè els meus pares eren de Terol, i també tenia un trio amb el qual cantàvem cançons de Los Panchos. I un dia Manolo i jo vam decidir quedar per cantar junts i veure què en sortia. El 28 de desembre del 1958 vam fer la primera actuació, a la plaça del Sol.

De fet, el primer d'Elvis amb RCA va sortir tot just el 1956.

Nosaltres teníem la sort que al club on cantava Manolo hi anava sovint un treballador d'Air France que portava des de París les darreres novetats discogràfiques. Això va afavorir que estiguéssim una mica avançats respecte a altres grups que van sortir gairebé al mateix temps que nosaltres, com ara Los Estudiantes, d'on més tard van sortir Los Brincos.

Us veieu com a part de la revolució del 'rock-and-roll', encara que el vostre so fos més melòdic?

La veritat és que al principi nosaltres érem més atrevits i dinà-

mics [riu]. Ens agradava molt el *swing*, Sinatra i les *big bands*, i no vam poder evitar les noves modes que anaven arribant, com ara el *twist* o el madison, una cosa horrible que va arribar des de França [riu].

Ja teníeu una gran perspectiva de futur quan cantàveu a 'Recordándote' que la passió us duraria "hasta la eternidad".

No! [riu] Mai no hem pretès res. Vam començar sense saber res d'aquest ofici, perquè llavors no hi havia escoles de música moderna. Ho vam haver de muntar gairebé tot de zero. I va funcionar perquè érem joves, cantàvem una cosa que llavors sonava força diferent i, per què negar-ho, teníem bona pinta. Érem molt agosarats perquè no teníem res a perdre.

Tinc la impressió que bona part del públic coneix bàsicament els grans èxits, però no la vostra obra en general. Parlo, per exemple, del disc que va gravar el 1970 a Londres, amb un so pro-

Al principi érem més atrevits i dinàmics. Ens agradava molt el 'swing', Frank Sinatra i les 'big bands'

per al 'soul' i la psicodèlia.

És cert. De fet, jo considero que una de les millors cançons que hem escrit és *Creadora de sueños* [del disc *En forma* (1988)] i no és gens coneguda. De fet, quan vam fer el disc de Londres el vam voler presentar en directe íntegrament, sense recórrer als èxits anteriors, però el públic ens continuava reclamant les cançons més conegudes dels anys seixanta. Just després, va

arribar l'època de la cançó protesta, i vam decidir retirar-nos el 1972 per produir altres artistes, fins que el 1978 *El Periódico de Catalunya* ens va cridar per actuar en la seva festa de presentació, davant de Tarradellas. Des de llavors ja no hem parat. Però entre el 1970 i el 1986 no vam gravar temes nous.

Aquest any torneu a tocar al Liceu, el 9 d'octubre. Ja comença a ser una tradició.

Sí, ho fem des de fa cinc o sis anys, i ja queden poques entrades a la venda. Vam començar a Barcelona i aquí tenim molts fans. Vam actuar molts anys al parc d'atraccions de Montjuïc i hem passat per totes les sales de concerts de la ciutat, des de Bikini i Up & Down fins a l'Auditori i el Palau de la Música.

Com són els vostres concerts?

Portem sis músics i tenim un so molt bo i unes cançons de solvència contrastada [riu]. I riem de tot: del públic, dels músics i sobretot de nosaltres mateixos. ■